

INSTITUUT VOOR BIOLOGISCH EN SCHEIKUNDIG ONDERZOEK
VAN LANDEBOUWGEWASSEN

Wageningen

Verslagen nr. 46, 1968

VERSLAG VAN EEN BEZOEK AAN DE "JAHRESHAUPTVERSAMMLUNG DES VERBANDES
DEUTSCHER LANDWIRTSCHAFTLICHER UNTERSUCHUNGS- UND FORSCHUNGS-
ANSTALTEN" TE KASSEL, SEPTEMBER 1967

ir. Catharina L. Harberts

1. $\frac{1}{2} \times \frac{1}{2} = \frac{1}{4}$

2. $\frac{1}{4}$

3.

4. $\frac{1}{2} \times \frac{1}{2} = \frac{1}{4}$

5. $\frac{1}{2} \times \frac{1}{2} = \frac{1}{4}$ $\frac{1}{4} \times \frac{1}{2} = \frac{1}{8}$ $\frac{1}{8} \times \frac{1}{2} = \frac{1}{16}$ $\frac{1}{16} \times \frac{1}{2} = \frac{1}{32}$

6. $\frac{1}{2} \times \frac{1}{2} = \frac{1}{4}$ $\frac{1}{4} \times \frac{1}{2} = \frac{1}{8}$ $\frac{1}{8} \times \frac{1}{2} = \frac{1}{16}$ $\frac{1}{16} \times \frac{1}{2} = \frac{1}{32}$

7. $\frac{1}{2} \times \frac{1}{2} = \frac{1}{4}$ $\frac{1}{4} \times \frac{1}{2} = \frac{1}{8}$ $\frac{1}{8} \times \frac{1}{2} = \frac{1}{16}$ $\frac{1}{16} \times \frac{1}{2} = \frac{1}{32}$

8. $\frac{1}{2} \times \frac{1}{2} = \frac{1}{4}$

Dit congres, dat van 25 t/m 30 september gehouden werd, werd bezocht door ruim 350 deelnemers uit 16 landen. Van Nederlandse zijde waren, behalve de samenstelster van dit verslag, nog aanwezig: ir. Van Baren, dr. Bruin, dr. Van Diest, A. Kemmink, E.E. van Koetsveld, J.M. van Leeuwen, ir. Modderman, ir. Overmars, ir. Poll, dr. Rameau, prof.dr. Schuffelen, ir. Sluijsmans, ir. Struijs en ir. Vermeulen. Dr. Deijs woonde de vergadering van de Internationale Werkgroep bij. Niet alle voor ons belangrijke lezingen konden worden bijgewoond, daar de verschillende vakgroepen tegelijkertijd vergaderden en de tijdstippen, waarop voor ons interessante lezingen gehouden werden, wel eens samenvielen. Een bezwaar was voorts, dat zelden stencils van belangrijke tabellen en grafieken uitgereikt werden, terwijl het gedurende de korte tijd dat deze geprojecteerd werden, niet mogelijk was alles over te nemen. Dit bezwaar werd bij de organisator van het congres naar voren gebracht; deze vertelde dat hij deze klacht al enige malen te horen had gekregen, zodat verwacht mag worden, dat de sprekers er het volgend jaar van te voren op gewezen zullen worden.

Het thema van de lezingen bij de openbare opening van het congres luidde: "Die Aufgaben der Landwirtschaftswissenschaft in heutiger Zeit". Als eerste sprak de voorzitter van het "Verband", prof.dr. Schmitt - Darmstadt over "Agrikulturohemische Erkenntnisse als Fundament landwirtschaftlicher Erzeugungskraft". Spreker begon met een uitvoerig historisch overzicht over de wijze waarop de resultaten van het wetenschappelijk onderzoek overgebracht werden op de landbouwbedrijven. Als toekomstig werkterrein voor de Duitse proefstations noemde prof. Schmitt o.a. bescherming van de gewassen tegen afvalgassen uit de industrie en het vrijwaren van de produkten van radioactieve stoffen en restanten van bestrijdingsmiddelen. Vervolgens zette dr. Schwerdt - Harleshausen in zijn rede "Die Landwirtschaftliche Versuchsanstalt Kassel-Harleshausen als Mittlerin zwischen Wissenschaft und Praxis" uiteen welke werkzaamheden het instituut gedurende de 100 jaar dat het bestaat, verricht heeft en nog verricht.

Als derde voordracht kwam die van prof.dr. Vetter - Oldenburg, "Ackerbauliche Probleme im modernen Betrieb". Bij het moderne akkerbouwbedrijf behoren intensieve bemesting, gespecialiseerd gebruik van de grond en mechanische grondbewerking. De grotere giften aan N, P en K zouden een grotere gift van andere voedingselementen tot gevolg moeten hebben. Vaak is echter het tegenovergestelde het geval. De toestand wordt nog verergerd op die bedrijven, waar door afschaffen van het vee de bemesting met stalmest vervalt en waar door de steeds sterker geconcentreerde kunstmeststoffen steeds minder ballaststoffen in de grond komen.

Tenslotte sprak prof.dr. Müller - Bonn over: "Neue Beiträge der Ernährungspysiologie zur Kostensenkung in der tierischen Produktion". Vaak zijn meer dan de helft van de kosten voor het verkrijgen van dierlijke produkten de voederkosten. Dikwijls wordt te veel gevoederd, vaak ook ontbreken belangrijke voederbestanddelen, juist in de perioden van de groei en de produktie van het dier, waarin ze onontbeerlijk zijn. Daarom zou men bij de voeding tegenover of zelfs boven het begrip "fysiologisch optimum" niet zo uitdrukkelijk het begrip "economisch optimum" moeten stellen. Men kan een volledige heroriëntering t.a.v. de benutting van het voedereiwit vaststellen. De basis is tegenwoordig het dekken van de behoefte aan eiwitbouwstenen. Men verwacht een duidelijke besparing van de produktiekosten door minder van de dure eiwitbevattende stoffen te gaan voeren en gebruik te maken van synthetisch vervaardigde aminozuren.

Tijdens dit congres werd de vergadering van de Internationale Werkgroep gehouden, waarop de resultaten van de analyses van een monster grasmeel werden besproken. Er waren ook 5 monsters voederstoffen onderzocht op verteerbaar ruw eiwit (peps.-HCl), doch de analyseresultaten konden nog niet besproken worden, daar de bewerking hiervan nog niet gereed was. Er werd door 36 laboratoria uit 12 verschillende landen deelgenomen aan deze enquêtes. De vergadering werd bezocht door 34 personen. De vergadering werd door schrijfster van dit verslag genotuleerd; de notulen zullen apart verschijnen.

Over de lezingen, die tijdens de vergaderingen van de verschillende vakgroepen gehouden werden, kan in het kort het volgende meegedeeld worden: dr. Edith Primost - Linz: "Der Einfluss von Düngungsmassnahmen auf die Qualität von Weizen". Resultaten van veeljarige veldproeven op het proefstation te Steyr van de Oösterreichische Stickstoffwerke te Linz werden meegedeeld. Spreekster toonde aan, dat gedeelde stikstofgiften een gunstige invloed uitoefenen op het gehalte aan gluten en op het volume van het brood. De bakkwaliteit is een gecompliceerde kwestie; de grootste invloed wordt echter uitgeoefend door de N-bemesting. Spreekster stelde uitdrukkelijk, dat gedeelde hoge N-giften geen verbetering van de kwaliteit geven, als de kwaliteit van de soort van huis uit al slecht is. Bij hoge gedeelde N-giften krijgt men een hogere korrelopbrengst, een verhoogd ruw eiwitgehalte en een hoger gehalte aan gluten, terwijl men een beter bakresultaat verkrijgt. Ook CCC (chloorcholinechloride) heeft een gunstige invloed op de tarwe, o.a. op de korrelopbrengst. Er worden door toepassing van CCC geen verschillen in bakkwaliteit geconstateerd.

Dr. Hoffmann - Weihenstephan: "Einsatz der atomaren Absorption bei der Analyse von Mineralstoffen in Düngemitteln".

Spreeker zette eerst het principe van de atoomabsorptie uiteen. Volgens hem moet

de apparatuur tenminste aan de eisen voldoen, dat de vlam verschuifbaar is en ook in de hoogte verstelbaar. Verder wees hij er nadrukkelijk op, dat iedere nieuwe holle kathodebuis getest moet worden, daar er zelfs bij één fabrikaat grote afwijkingen kunnen bestaan. Het komt b.v. voor, dat een Cu-lamp verontreinigd is met een element, dat naast het te meten Cu in het aerosol aanwezig is. In dat geval moet men de spleetbreedte verkleinen of een andere passende maatregel nemen. De levensduur van een lamp voor de Mg-bepaling bedraagt ca. 500 uren; voor de Cu-lamp veel korter.

In sommige gevallen liggen de resonantielijnen, die geabsorbeerd kunnen worden, dicht bij elkaar; Cu kan men b.v. meten bij 324,7 en 327,4 nm. De eerste lijn absorbeert echter 1,8 maal zo sterk als de tweede. Bij lijnenarme elementen behoeft de dispersie niet zo groot te zijn als bij lijnenrijke. Men kan in vele gevallen betere uitkomsten verkrijgen, door gebruik te maken van een grotere vlam. Een mogelijkheid om de absorptie te vergroten bestaat uit het met behulp van spiegels enkele malen door de vlam leiden van de lichtstraal.

In het algemeen vindt men bij de Mg-bepaling in meststoffen met de atomaire absorptiemethode waarden die ongeveer 10% lager liggen dan volgens de gravimetrische methode. Bij uitvoerige onderzoeken is gebleken, dat de hogere waarden bij de gravimetrische methode gedeeltelijk door insluitingen verklaard kunnen worden.

Opmerking: vorig jaar werd bij het uitwisselmonster voor de Internationale Werkgroep ook reeds gevonden dat het Mg-gehalte, langs emissiespectrofotometrische weg gevonden, lager lag dan het langs gravimetrische weg bepaalde.

Doz.dr. G. Pulsz - Kiel: "Hypomagnesämie bei Milchkühen nach Verfütterung von Anwelksilagen".

Ondanks veel onderzoek komt kopziekte nog altijd voor. Er kan hypomagnesemie aanwezig zijn, die echter niet altijd tot kopziekte leidt. Soms treedt kopziekte op bij koeien, waarvan het Mg-gehalte in het bloedserum $< 1,7 \text{ mg } \%$ is, terwijl de ziekte ook kan uitblijven bij een Mg-gehalte van het bloedserum van $0,5 \text{ mg } \%$.

Bij een voederproef met 20 melkkoeien, die in 2 groepen van elk 10 dieren verdeeld waren, werd o.a. de consumptie aan mineralen (Na, K, Ca, P en Mg) bepaald, evenals iedere week het gehalte hieraan in het bloed, de urine en de melk. De voederproef begon minstens 2 weken voor het afkalven en strekte zich over 8 lactatieweken uit. De dieren kregen silage + hooi + een mineralenmengsel, dat 1,2% Mg + 6,8% Na bevatte. Het verschil bij de proeven was het voeren van de silage. De eerste groep kreeg tijdens de droogstand tot en met de 3e lactatieweek voordroogkuil (ds ca. 60%) en daarna verse kuil (ds ca. 18%), bij de tweede groep werd de volgorde van het

voederen met het kuilvoer omgedraaid. Beide kuilvoersoorten werden uit hetzelfde uitgangsmateriaal bereid. Bij de eerste groep trad, reeds aanvangend bij de droogstand, in de eerste 3 lactatieweken hypomagneseemie op (tot aan 0,8 mg Mg/100 ml bloedplasma), die na overgang op vers kuilvoer verdween. In de tweede groep, die aanvankelijk vers kuilvoer kreeg, trad geen hypomagneseemie op. Daar de magnesiumconsumptie zeer overvloedig was (tot aan 150% van de behoeftenorm) en in beide groepen praktisch gelijk was is klaarblijkelijk door het vervoederen van de voordroogkuil bij de eerste proef de magnesiumbenutting sterk verminderd. De spreker noemde de onderzoeken van Kemp en medewerkers over hypomagneseemie. Spreker kwam tot de conclusie, dat men moet aannemen dat in de voordroogkuil een bijzondere stof aanwezig was, die niet in de verse kuil voorkwam, althans daarin zijn werking verloren had. Het betrof waarschijnlijk een organische stof.

In een persoonlijk gesprek met de heer Pulsz kwam naar voren, dat er geen verschil in vetgehalte tussen de rantsoenen van de beide groepen proefdieren geweest was; het vetgehalte was echter niet na ontsluiting bepaald. Overdrukken uit de Jaarboeken 1965 en 1966 van het I.B.S., resp. van de artikelen van H.J. Immink, J.H. Geurink en W.B. Deijs: The determination of the higher fatty acids in grass and cow faeces en van W.B. Deijs en Catharina L. Harberts: Lipid fractions in feed and faeces and their apparent digestibility in cattle, werden aan de spreker, die niet bekend was met dit werk, gegeven. Van zijn kant beloofde hij, publikaties van het instituut waaraan hij werkzaam is (Institut für Tierernährungslehre der Universität Kiel), te zullen toezenden, hetgeen inmiddels is geschied.

Dr. E. Schulz - Völkenrode: "Über die Verdaulichkeit von Silagen unterschiedlicher Konservierungsverfahren".

De voederwaarde van de conserven wordt bepaald door de verteerbaarheid. Nagegaan werd, of door verandering van de conservering de verteerbaarheid kon worden beïnvloed. Er werden proeven gedaan met de conserven hooi, zeer sterk voorgedroogde voordroogkuil ("Gärheu"), voordroogkuil en verse kuil van hetzelfde uitgangsmateriaal van één weide uit de oogsten 1963-1965. Er werden verteringsproeven met hamels gedaan (uit onderzoeken van anderen was gebleken, dat er geen verschil in verteerbaarheid van de silages bij hamels en koeien bestaat). Het bleek, dat de verteerbaarheid van de organische stof van de silage van het verse materiaal iets beter was dan van de voordroogkuil. Verder kon er weinig verschil in verteerbaarheid geconstateerd worden bij de verschillende conserveermethoden.

Dr. K. Rohr en dr. W. Kaufmann - Kiel: "Zur Nährstoffversorgung von Milchkühen beim Weidegang".

Met behulp van 3 éénjarige tweelingen, elk met een gewicht van + 580 kg, werden de factoren bepaald, die de droge-stofopname uit weidegras beïnvloeden.

Men vergeleek de differentiemethode (bepaling van de opname uit het verschil tussen het grasbestand direct voor en direct na de weidegang met de indicatormethode. Als exogene indicator werd Cr_2O_3 gebruikt; parallel met deze proeven werd de verteerbaarheid in een verteringsproef met hamels bepaald. Met de differentiemethode werd een gemiddelde opname van 9,3 kg droge stof per dier per dag gevonden met de indicatormethode 9,1 kg. Dageelijks werd om 14 u. de mest uit de darm gehaald.

De tot nog toe verkregen onderzoekresultaten laten zien, dat het droge-stofgehalte van het gras aan de ene kant en het ruwe-celstofgehalte aan de andere kant van beslissende invloed zijn op de droge-stofopname. De opname neemt toe met stijgend droge-stofgehalte ($r = 0,7$); de mate van stijging neemt daarbij echter voortdurend af. Het verband tussen het droge-stofgehalte en de droge-stofopname kan men derhalve in de vorm van een niet lineaire regressielijn uitbeelden. In het onderzochte bereik (16-25% ruwe celstof in de droge stof) steeg met toenemend ruwe-celstofgehalte de opname enigszins ($r = 0,3 - 0,5$). Een toename van de droge-stofopname met toenemend ruwe-celstofgehalte is echter slechts zo lang te verwachten, als de verteerbaarheid en daarmee de passagesnelheid niet essentieel verminderen. De invloed van het gehalte aan droge stof en ruwe celstof maakt de betekenis van de structuur van het voer voor de voederopname duidelijk. Een goede voederstructuur verhoogt door verhoogde speekselafscheiding de buffercapaciteit in de pens en versnelt daardoor de afbraak van de cellulose.

Dr. H. Henkel - Kiel: "Untersuchungen über den Fettstoffwechsel hochleistender Milchkühe".

Voor de bereiding van boter met een goede consistentie is het gewenst dat het joodgetal van het melkvet 30 à 35 bedraagt. Om de invloed van het rantsoen op het joodgetal na te gaan, werden 30 melkkoeien in 3 goed vergelijkbare groepen verdeeld, waarmee voederproeven werden gedaan. De eerste groep ontving een rantsoen met o.a. hooi, bieten en cocosmeel. De tweede groep ontving vrijwel hetzelfde rantsoen, doch nu was 1 kg cocosmeel vervangen door lijnmeel, terwijl voor de derde groep 3 kg cocosmeel vervangen werd door lijnmeel. Bij alle proeven bleek, dat voer waarvan het vet onverzadigde vetzuren bevatte, slechts een geringe stijging van het joodgetal in het melkvet veroorzaakte, minder dan verwacht werd. De proef werd het volgende

jaar in een iets gewijzigde vorm herhaald. Vergeleken werden een normaal rantsoen, met eenzelfde rantsoen waaraan katoenzaadolie was toegevoegd (weinig verandering in J.G.) en met eenzelfde rantsoen verrijkt met cocosvet (iets lager J.G.). Direct bij het begin van de lactatie werden hoge joodgetallen van boven de 35 gevonden, onafhankelijk van de voeding der dieren. In alle gevallen zakte het joodgetal van het melkvet na ongeveer 14 weken tot ca. 20. Werden de dieren ziek, dan trad een plotselinge sterke stijging van het joodgetal op.

Uit het onderzoek van de voederrantsoenen bleek ook, dat de verandering van het joodgetal van het melkvet afhankelijk moet zijn van de energietoevoer door het voer. De hoge joodgetallen van het melkvet bij het begin van de lactatie kloppen met de waarneming dat het aanvankelijk moeilijk is de koeien, ondanks een hoge melkgift, voldoende energie met het voer toe te dienen, daar ze niet dadelijk de gehele rantsoenen opnemen.

Bij 2 proefdieren werd nog vastgesteld, dat ook tijdens het verdere verloop van de lactatie de joodgetallen van het melkvet dan stijgen, wanneer onvoldoende energie toegevoegd wordt. Vergelijkingen tussen het joodgetal en het rhodaange-tal van het botervet toonden zeer duidelijk aan, dat de verandering van het joodgetal veroorzaakt wordt door een wisselend oliezuurgehalte van het melkvet.

Dr. H. Haendler - Hohenheim: "Die zentrale Dokumentation, ein Weg zur wirksamen Literaturinformation auf dem Sektor 'Tierische Produktion'".

In een uitstekende voordracht lientte de spreker de werkwijze van een enkele jaren geleden opgericht documentiecentrum toe. Iedere maand ontvangt het instituut ongeveer 500 tijdschriften; van 200 tijdschriften worden uittreksels uit de daarin voorkomende artikelen gemaakt. Dit blijkt genoeg te zijn. Van de overige 300 tijdschriften, die vaak randgebieden bestrijken, krijgt men meestal de voor dit archief belangrijkste overdrukken. Er worden ponskaarten met trefwoorden gemaakt. Men kan overgaan op elektronische verwerking; tot nog toe is dit nog niet gebeurd. Men schat het aantal publikaties op het gebied van de dierlijke produktie op 2 miljoen per jaar, met een jaarlijkse stijging van ca. 8%. Voor literatuurrecherches wordt oudere literatuur nagegaan van 1961 af. In deze overgangstijd worden ook referatentijdschriften doorgenomen. In de laatste 18 maanden heeft men in het archief te Hohenheim circa 14.000 publikaties over speciale problemen verwerkt. Ook buitenlandse instituten kunnen tegen een geringe vergoeding van de diensten van het archief te Hohenheim gebruik maken. Het is ook mogelijk een brochure over de werkwijze van de instelling te verkrijgen.

Prof.dr.dr J. Tiewe - München: "Der Stand der Arbeiten auf dem Gebiete der fettlöslichen Vitamine beim EWG-Sachverständigen-Ausschuss, Analysemethoden für Futtermittel".

Sinds 1964 houdt een groep experts van de EEG zich bezig met de harmonisatie van de analysemethoden voor voedermiddelen. Er zijn nieuwe subcommissies van deskundigen benoemd; prof. Tiewe is secretaris van de subcommissie "in vet oplosbare vitamines". De opdracht aan deze subcommissie luidt: voorstellen te doen voor bruikbare analysemethoden voor de bepaling van de in vet oplosbare "Wirkstoffe" vitamine A, D, caroteen, xanthophyl, vitamine E, dooierkleurstoffen en anti-oxydantia in voedermiddelen resp. samengestelde voedermiddelen.

De vitamine A-bepaling is het eerst aan de orde gekomen. De door de subcommissie voorgestelde methode is voorgelegd aan de leden van de Internationale Werkgroep voor chemisch onderzoek van voedermiddelen (IAG) en in augustus 1967 ook aan een groep deskundigen van de Fédération Européenne de Zootechnie.

De methode wordt in 2 delen onderverdeeld:

A. De vitamine A-bepaling in enkelvoedige voeders en mengvoeders

B. De vitamine A-bepaling in vitaminenconcentraten-voormengsels.

Na een voorbehandeling wordt bij methode A het vitamine A-gehalte fotometrisch bepaald m.b.v. de Carr en Price reactie, bij methode B door meting van de absorptie van vitamine A bij 325 nm.

Bij de bepaling van caroteen + xanthophyl staat men weer voor de keus: de methode Tiewe, de methode Tiewe-Deijs of de A.O.A.C.-methode. De door Deijs vereenvoudigde methode Tiewe, die een besparing aan tijd van ongeveer 50% oplevert en waarbij niet met ether gewerkt hoeft te worden, zal op de in november 1967 te Brussel te houden EEG-bijeenkomst ter sprake gebracht worden.

De beraadslagingen over een bruikbare methode voor de bepaling van vitamine E in voedermiddelen, voormengsels en concentraten zijn nog niet afgesloten.

Dr. H. Mayr - Linz/Donau: "Anwendung und Bedeutung von Chlorcholinchlorid (CCC) in der Landwirtschaft".

CCC werd zowel in Oostenrijk als in Duitsland reeds in het derde jaar van de proefnemingen met het produkt om het legeren van graansoorten tegen te gaan, in de praktijk met succes toegepast op 20-25% van het totale tarwe-areaal. Men kan CCC zowel in vaste vorm toepassen (tegelijk met de bemesting) als door bespuiten (in combinatie met onkruidbestrijdingsmiddelen). De werking

van CCC is afhankelijk van de soort van het gewas. In aride gebieden moet men 2-3 l CCC spuitmiddel per ha verstuiven tegen 1-2 l per ha in alle andere gebieden. De bakkwaliteit van de tarwe wordt niet beïnvloed door CCC, dat in enige weken in de grond ontleed is, zodat het geen nawerking heeft op het volgende gewas. Bij het bakken verdwijnen de resten van CCC uit tarwe volledig. Men heeft geen toxiciteit, cumulatie of kankerverwekkende eigenschappen gevonden. CCC is van grote betekenis voor het tegengaan van legering bij tarwe en rogge.

Bezoek aan "Landwirtschaftliches Untersuchungsamt und Versuchsanstalt" Kassel-Harleshausen.

Op de laatste morgen werd, in gezelschap van een Oostenrijkse chemica, bovengenoemd instituut bezocht. Dit betrekkelijk kleine instituut heeft als taak een grote verscheidenheid aan onderzoeken; men onderzoekt zaad, grond, veevoeders, zuivel en water, terwijl men ook veld- en potproeven doet en aandacht besteedt aan nieuwe meststoffen en toevoegmiddelen voor kuilvoer.

Wij bezochten uitsluitend het laboratorium, waar wij rondgeleid werden door dr. H. Brüne. Tijdens de rondgang werden enkele chemische bepalingmethoden besproken. Zeer opvallend was de grote zorg, waarmee men trachtte etherbranden en -explosies bij de vetextractie te voorkomen. De elektrische schakelaars van het licht en de verwarmingselementen bevinden zich buiten het extractielokaal. In dit lokaal is een speciale TL-buis aanwezig; er kunnen in het lokaal nooit vonken ontstaan. Er werd ons verteld dat men in het laboratorium te Oldenburg i.O. nog meer voorzorgen genomen heeft: daar heeft de verhitting van de ether uitsluitend plaats met warm water, dat buiten met extractielokaal op temperatuur gebracht wordt.

Slotopmerkingen

Er werden enige interessante lezingen gehoord, doch de grootste waarde van zo'n congres ligt m.i. toch in de persoonlijke contacten, waardoor men beter op de hoogte komt van elkaars werkwijzen, mogelijkheden en moeilijkheden en voor later, indien daar behoefte aan zou ontstaan, een goede introductie heeft tot verschillende buitenlandse instituten.

Bij het uitwerken van de notulen van de Internationale Werkgroep voor chemisch onderzoek van voedermiddelen bleek, dat deze vergadering vrij rommelig was geweest. Er zijn talrijke vragen gesteld, die niet beantwoord werden. Heel jammer was het ook, dat het tijdstip voor de vergadering gedeeltelijk samenviel met een belangrijke algemene vergadering, van het "Verband", zodat diverse personen, die waardevolle bijdragen aan de besprekingen hadden kunnen geven, vroegtijdig moesten weggaan.